

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

[Text]

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN PETER BAGSTER, ESQ. TE
CANTERBURY.

WAARDE PETER!

Ik ben er de man niet naar om spoedig geraakt te worden, maar ik weet niet dat ik ooit zoö op eens verdrietig ben geworden, sedert dat ik mijne FANNY van boven neder in den put stiet, dan toen mijn neef uwen laatsten geëerden ontvangen heeft. Voorondersteld dat gij al niet terstond iets van mij hoordet, wat beweest dat? Er zijn honderd dingen die mij hadden kunnen verhinderen de pen in de hand te nemen — maar neen! — dood moest ik wezen, en dood ben ik, hoogstwaarschijnlijk in al de nieuwspapieren als zoodanig opgegeven, met eene lofspraak er bij over mijn' Christelijken moed en mijne gelatenheid. Ik weet wel dat ik *Rotterdam* genoemd heb, maar waarom hebt gij niet op een' brief van *Nijmegen* gewacht? Ik kan het niet helpen, maar als een oud vriend hadt gij er toch wel een paar postdagen over kunnen laten verloop en er het beste van denken, in plaats van hals over kop zulk een treurig besluit op te maken. God weet het, ik ben elken dag

en elke minuut van mijn leven den dood al te nabij, dan dat men mij nu nog voor mijn' tijd moest willen doen sterven. Indien het eene eerste waarschuwing was geweest, dan was er nog eenige reden voor om mij op te geven — maar gij weet zoo goed als iemand, hoe vele zware aanvallen ik op eene wonderdadige manier ben te boven gekomen. Sterven moet ik, en onverwacht sterven, maar zoo als gij weet, het duurt lang, door dat ik een zoo buitengewoon sterk gestel heb. Daarenboven gij en TRUBY zijt altijd ongeloovig geweest, en al hadt gij mij ook in mijne doodkist zien liggen, geloof ik dat gij nog zoudt gezegd hebben, dat het eene soppagie was. Ik moet zeggen, PETER! dat het mij zwaar treft. Wij zijn vijftientig jaren lang twee handen op ééne buik geweest, en meer als broeders dan als vrienden, en nu stoot gij mij voor het hoofd, met even zoo weinig omstandigheden, als een courantschrijver den Grooten Turk of den Koning van *Frankrijk* zou doodslaan. Ik kan niet begrijpen, PETER! dat gij diezelfde man zijt. Wat het openen van mijn testament aangaat, het is de eerstemaal, dat ik u zoo gaauw zie in uwe regtszaken; want neem het mij niet kwalijk, gij hebt onder uwe cliënten in *Kent* niet zonder reden den bijnaam van »LORD ELDON'' gekregen. Dat gaat mij daar mijn gansche huis in rouw dompelen! Van de onkosten spreek ik niet, maar het loopt immers de spuigaten uit, zoo belagchelijk gemaakt te worden, als ik zijn zal, wanneer ik ooit weder op *Woodlands* kome, en mijne eigene bedienden mij voor een' spookenden geest moeten houden. Het zal er wonderlijk uitzien wanneer JOHN van wijlen zijn' meester uitgezonden wordt om eene kruik

ale te halen! God weet of mij al de kwade jongens van het dorp niet zullen naloopen, en een' profeet van mij zullen maken, omdat ik weder uit mijn graf opsta, zoo als gij weet dat daar bij u te *Canterbury* de onverstandige dwazen van »mallen Thomas» verwachten.

En dat is nog het ergste niet. Gij doodt mij niet slechts door eene pennestreek, maar gij stelt ook daarenboven mijn karakter op eene bespottelijke wijze ten toon in de oogen van mijn' eigen neef. Gij zegt in uwen brief aan hem: »Zoo is dan nu dat treurig voor gevoel 't welk onder de vrienden van uwen waardigen overleden oom, als bloote zenuwachtige aandoeningen en als een gekwaak zijner verbeelding werd aangemerkt, helaas! niet dan te zeer bevestigd geworden.» Een gekwaak, ja waarlijk! Ik heb altijd wel geweten dat ik onverwacht sterven zoude, en heb dat ook altijd gezegd: mijn inwendig gevoel en uitwendige kenteekenen bewezen het mij; maar moet iemand daarom als een volslagen hypochondrist worden uitgekreten, hetgeen ik nimmer in mijn leven geweest ben? Ik wil u niet hard vallen, maar als er iets is, 't welk zulk een hypochonder kwakend schepsel als gij van mij gemaakt hebt, uit deze wereld naar de andere konde zenden, dan is het juist zulk een zwart doodskleed, als gij in de gedaante van een' rouwbrief over mij hebt heen gespreid. Bij geluk is mijn zenuwgestel van een taaijer inhoud, maar de arme KATOO snikte en jammerde over uwe vervloekte zwartgerande lijkrede, met al derzelve sympathetischen troost, als of ik werkelijk dood en reeds in den familiegrafkelder bijgezet was. Maar ik wil thans van dat treu-

rig onderwerp afstappen, in de verwachting dat gij eenige weinige woorden van goeden raad niet ten kwade zult opnemen, te weten, dat gij een' ouden vriend voortaan niet als een' doode bejegent, alleen omdat hij u op elken postdag niet schrijft dat hij nog in leven is.

Dat vervloekte ding heeft mij zoo uit mijn humeur gebragt, dat gij geene verdere bijzonderheden aangaande onze buitenlandsche reis verwachten moet. Maar ik heb TRUBY uit *Keulen* geschreven, en wat nog beter is, ik heb hem den wijn gezonden, dien ik aan hem verloren heb. Als gij een ridje naar hem heen maakt, kunt gij er misschien te gelijk eens in den brief en in de flesch kijken. Wij zijn thans te *Coblentz*, alwaar wij logement hebben genomen voor eene maand. Ik heb dat voornamelijk om KATOO's wil gedaan, want het reizen buitenslands gaat voor vrouwen zoo gemakkelijk niet als in *Engeland* — en het zal mij zelven ook goed doen mijn' slaap in te halen; want met al dat slapen aan boord, en op vreemde dekbedden, en onder de straatliedjes van *Bonn* heb ik geen een' kalmen gerusten nacht gehad, sedert dat ik de trappen bij den *Tower* ben afgeklommen.

Gij behoeft evenwel, omdat ik voor eene maand lang gehoord heb, niet te denken dat ik betere verwachting van mijn' toestand heb: maar voor een' korten tijd konde ik er geene kamers krijgen, en het gewoel van het logement verdroot mij. Indien ik al dwaas genoeg was geweest van niet aan mijn' toestand te denken, zoude mij dezelve nog dezen morgen nadrukkelijk herinnerd zijn geworden, toen ik onder mijne vensters twee lijkstaat-

siën zag voorbijgaan naar de Parochiekerk van den H. Castor. Omdat gij misschien begeerig zijt de plegtigheid te leeren kennen, zal ik u dezelve in het kort beschrijven. Eerst kwam de lijkbaar, welke zeer veel overeenkomst had met een hertenbok, overdekt van een zwart lijkkleed met een groot wit kruis er op, en de letters B. S. die wel zoo veel beteekend zullen hebben als »Begrafenis Societeit.» Want behalve een' kruisdrager en een' vlagdrager volgde er wel een sleep van twintig anderen met fakkels in hunne handen en een loflied zingende; hoezeer het plegtige er wel een weinig van werd weggenomen door de potsierlijke gebaren van een' man, die met zijn hoofd schudde even als een harlekijn van een' St. Vitusdans bezocht. De hullebalken gingen achter het lijk met een' aanzienlijken stoet van vrienden en stadgenooten, maar na de dienst gingen zij bij de deur van de kerk allen uit elkan- der, zoo dat de goede oude ziel, dewijl het kerkhof eene groote mijl gaans buiten de stad lag, naar het graf werd begeleid door één' jongen knaap met een kruis vóór hem uit, en niemand achter hem, even alsof hij een reisje naar *Coventry* (1) deed. Dit komt ons Engel-

(1) Om dit te verstaan moet men weten, dat er bij de Engelschen een gebruik bestaat, waarvan men bij ons te lande niet weet. Wanneer er namelijk een vriendenmaal gehouden wordt, is het de gewoonte zoodanig iemand, op wien men het gemunt heeft, geheel onopgemerkt te laten zitten. Al de geregten gaan hem voorbij; men laat zijn glas ledig bij het volschenken der andere: men spreekt niet tot hem, maar over hem, even alsof hij niet tot de aanwezige gasten behoorde: en wanneer men zich genoeg heeft vermaakt met zijn verlegen voorkomen, wordt er eindelijk aan dat spel een einde gemaakt,